

I

Donderdag 9 juli – 12.30 uur

Stijn Goris wierp zijn aktetas op zijn bureau en liet zich in de stoel vallen. Hij had net zijn manschappen gebriefd over de ordedienst van 21 juli. Zoals elk jaar zou het een drukke dag worden. Er waren zoveel evenementen, te beginnen met het Te Deum in de kathedraal, waar alle leden van het koningshuis en de leden van de verschillende regeringen aanwezig zouden zijn. En dat waren er nogal wat. Goris had het al lang opgegeven om alle ministers en staatssecretarissen te tellen. Het stak hem dat er zoveel belastinggeld naar al die excellenties vloeide. Grote West-Europese landen zoals Duitsland, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk hadden slechts een derde van het aantal ministers dat België telde. Maar, dacht hij, dat was nu eenmaal de prijs voor communautaire rust in een democratisch bestel.

Hij bekeek de lijst met genodigden en merkte verschillende ambassadeurs met een verhoogd veiligheidsrisico. Daar zouden de gespecialiseerde diensten wel voor zorgen. Gelukkig was de kathedraal een goed beveiligde vesting. Maar er waren andere veiligheidsrisico's: de hele dag was er feest in de straten van Brussel en in het Warandepark, in de namiddag was er het traditionele defilé, waarbij het parcours extra beveiligd diende te worden. Na de aanslagen in Apeldoorn, Nice en Barcelona, waar de terroristen met een auto of vrachtwagen op de mensenmassa

waren ingereden, moesten ze alles op alles zetten om zoiets in Brussel te vermijden. De dag werd afgesloten met een vuurwerk op het Paleizenplein. Goris zou pas opgelucht zijn als hij weer terug thuis was en er niets was gebeurd.

‘Awel, ben je nu al uitgeteld?’ vroeg Stef Pauwels hem.

‘Nee, ik was nog even aan het nadenken.’

‘Alles is toch geregeld. Iedereen van de recherche weet wat zijn taak is en het is toch niet de eerste keer dat we zoiets organiseren. Het wordt een routineklus, Stijn, dus relax.’

‘Dat is het juist wat mij verontrust: routine. En je weet wat dat betekent?’

‘Ja, ja, ja, routine doodt, maar na 22 maart zijn we toch heel oplettend.’

‘Uiteraard, Stef, maar terroristen hebben steeds een voor-sprong op ons: zij weten wanneer, hoe en waar ze zullen toeslaan. Wij moeten ondergaan en reactief optreden.’

‘Akkoord, maar de collega’s van de federale terrorismebe-strijding houden toch de vinger aan de pols?’

‘Zeker weten. En ik heb heel veel respect voor die mensen. Zij werken op het scherp van de snee, soms met risico van eigen leven. Gelukkig dat we zulke bekwame mensen hebben.’

‘Wat kan er dan gebeuren?’

‘Veel, heel veel, Stef.’

‘Evenveel kans dat je de lotto wint.’

‘Ja, we hebben al het mogelijke gedaan.’

‘Komen Sasha en de kids naar het defilé kijken?’

‘Ja, Matthew zeurt al lang om het vanop de eerste rij te mogen meemaken en dan wil Lea natuurlijk ook meegaan en moet Sasha als oppas mee.’

Stef lachte.

‘Je bent er niet gelukkig mee?’

‘Ik zou liever hebben dat ze thuis televisiekijken.’

‘Stijn, dat is echt beroepsmisvorming! Ze zitten op de viptribune, een van de best beveiligde. Wat kan hun overkomen?’

‘Ik weet het, Stef. Maar wij flikken denken altijd het ergste.’

‘Dat is niet de juiste manier om je kinderen het leven bij te brengen.’

‘Goed, laten we nog eens de situatie overlopen?’

Samen met zijn adjunct bekeek Goris alle in te nemen plaatsen, de plekken die een veiligheidsrisico inhielden en de vluchtwegen voor de koning en de leden van de regering.

‘Waar ga jij zitten,’ vroeg Stef, ‘in de bunker?’

De bunker was een beveiligd commandocentrum ergens buiten de stad, op een plaats die voor de buitenwereld geheim werd gehouden. Daar konden vanop afstand alle beslissingen worden genomen en werd door middel van camera’s alles bewaakt.

‘Nee, ik zit in onze observatiepost op het Paleizenplein.’

‘Je kan het je niet laten, hé. Je moet je familie in de gaten kunnen houden.’

‘Wat ga jij doen?’ ontweek Goris de vraag.

‘Niets, zoals gewoonlijk. Thuis voor de televisie een pintje drinken.’

Stijn keek Pauwels geïrriteerd aan.

‘Grapje, Stijn, ik ga op het terrein om alles in de gaten houden.’

‘Bewaak jij de viptribune?’

‘Ik word eigenlijk verondersteld bij de koninklijke tribune te staan, bevel van hoofdcommissaris Goris.’

‘Ja, maar de koninklijke tribune staat naast de viptribune, daarom zou ik het appreciëren dat je daar zou staan, in plaats van langs de kant van de ingang van het paleis.’

‘Dat kan. Dat maakt geen verschil. Ik zal wel een oogje op je gezin houden.’

‘Dank je wel, Stef.’
‘Wil je wat gaan eten?’
‘Ja en nee. Ik ga eten, maar ik heb mijn lunchbox mee.’
‘Je bent een goede patiënt.’
‘Ik moet wel. Ik denk niet dat het Noord-Koreaanse regime zijn onderdanen zo controleert als Sasha en Steve mij.’
Pauwels lachte.
‘Ik ga wel een broodje halen.’
‘Ja, eentje met krabsalade en een eitje zeker?’
‘Wie had het over eentje? Er komt zeker nog een martino bij met alles erop en eraan.’
Goris zuchtte en keek Pauwels met een jaloerse blik aan.
‘Oh jawel.’
‘Ik verzeker je als jij ooit op streng dieet moet, dat ik dan vlak voor je neus frietjes met mayonaise én tartaarsaus eet, samen met een curryworst, een brochette en een vleeskroket.’
‘Dan vertel ik dat aan Sasha.’
‘Awel, dat heb ik ervoor over.’
Pauwels trok lachend de deur dicht.

2

Zaterdag, 11 juli – 15.00 uur

Kapitein De Bleecker van het Derde Carabiniers was heel zenuwachtig. Normaal stond hij nu naar het voetbal van zijn zoon te kijken, in plaats van hier alleen in de kazerne te moeten wachten op zijn twee gasten. Hij vroeg zich af waarom hij zich had laten ompraten. Natuurlijk was een promotie naar de graad van majoor en later kolonel en misschien wel generaal zeker

niet te versmaden. En dat hij zo ontsnapte aan het obligate majoorsexamen, was ook meer dan welkom. Ze hadden beloofd daarvoor te zorgen. Maar toch. De kar waarvoor hij zich liet spannen zou het land in totale chaos storten. Hij wist niet of hij de goede beslissing had genomen. Hij werd erg bang en dacht eraan om ermee te kappen. Een fractie van een seconde leverde hem dat een diep euforisch gevoel op. Maar, helaas, het verdween, onmiddellijk. Hij kon er niet mee stoppen. Dat stond gelijk aan zelfmoord. Hij keek door het raam dat uitgaf op de binnenkoer van de kazerne. Doordeweeks liep die vol met allerhande militairen die oefenden voor de nationale feestdag. Nu lag de plek er desolaat bij, de kleine grijze granietkeitsjes glinsterend in de namiddagzon. Hij leunde achterover en sloot de ogen. Hij zag de dag toen hij voor het eerst de poort van de prestigieuze militaire school was binnengestapt. Het begin van de rest van zijn leven. Het was een harde tijd geweest, met veel vallen en opstaan, het gehoorzamen aan soms absurde bevelen, het strikte stramien van de schooluren, de weekends die werden opgeofferd aan manoeuvres, waarbij je zondagavond doodmoe de school betrad, net de tijd had om je gear op te kuisen en in orde te brengen en soms gekleed op het kleine bedje in slaap te vallen. Te moe om te eten.

Pas na vier jaar studeren had hij zijn tweede luitenantster gekregen en was hij naar een eenheid vertrokken. Toen begon het echte militaire leven.

Een jaar geleden was er een bijeenkomst van zijn promotiejaar in de Club Prins Albert, niet ver van de Zavel in Brussel. Hij was blij om zijn oude makkers terug te zien en zoals altijd bij zulke gelegenheden werden er heldenverhalen uit de oude doos opgehaald. Toen hij zich naar buiten begaf om te roken, ging Pieter Palmans mee.

‘Hier zijn we dan weer,’ zei kapitein Palmans.

‘Het raakt wel stilaan afgezaagd. Het is elk jaar hetzelfde liedje: zuipen, vreten en schunnige moppen vertellen. Ik zou het weleens anders willen,’ antwoordde De Bleecker.

‘Ja, ik zie een citytrip naar de Reeperbahn in Hamburg of de Walletjes van Amsterdam wel zitten.’

‘Denk jij nu nooit aan iets anders dan neuken?’

‘Oh jawel, er is nog zoveel mogelijk in het leven. Zich bezaten, laten pijpen, tot de ochtend in een hoerenkot goedkope cava drinken. En ik kan nog tientallen andere fijne dingen bedenken.’

‘Je bent gestoord, Pieter. Echt waar.’

‘Misschien wel,’ antwoordde Palmans en ademde de rook van zijn sigaret diep in, ‘maar weet je waarom ik zo denk?’

De Bleecker schudde het hoofd.

‘Dit land is naar de kloten, man. Niemand geeft nog iets om ons land. De politiciers? Allemaal zakkenvullers. Denk eens na: welk land heeft er zoveel regeringen en ministers?’

‘Alleen België.’

‘Natuurlijk! Weet jij hoeveel dat kost?’

De Bleecker schudde het hoofd.

‘Voor de zes parlementen en regeringen in dit miezerige landje betalen we zevenhonderd miljoen euro per jaar oftewel achtentwintig miljard oude Belgische frankes. Dat zijn alleen maar de lonen van de ministers, de parlementariërs en het hele gevolg. Dan hebben ze nog niet eens een euro aan iets besteed. Hoeveel gezinnen kunnen er leven van dat bedrag, denk je?’

De Bleecker haalde de schouders op.

‘Vijfentwintigduizend gezinnen. Een vol voetbalstadion. Die kunnen daar een jaar van leven.’

‘Dat is veel, ja.’

‘Dat is zeker veel. En wij maar belastingen betalen. Op alles worden we belast: op ons eten, op ons drinken, op elektriciteit,